

ТЕАТЪРЪ И МУЗИКА

БЕЗПЛАТЕНЪ ЕЖЕДНЕВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Издатель-стопанинъ: Дирекция „Реклама, Театръ и Музика“ (зарегист. въ Варнен.
Окр. сждъ съ опредѣление № 1752/22—II уч. ул. „Антоний“ № 3.

За реклами се плаща по 20 ст. на кв. см.

Кино „ЛАДА“

НАСКОРО

ЛА ГАРСОНЪ

ХРОНИКА.

Рокмболъ. Голѣмиятъ и всеизвестенъ романъ на Понсонъ де Террай е филмиранъ отъ една френска фирма. Всички участвуващи артисти сж французи.

Еврейката. прочутата опера на Халеви, чийто сюжетъ е написанъ отъ Скрибъ, е прожектирана на екрана. За отбележаване е, че напоследъкъ се започна филмуването на почти всички опери и оперети, добили всесветска известностъ.

Ето що пише пресата за „Ла Гарсонъ“

В-къ „Комедия“ отъ 5 Октом. 1923 год. бр. 4. „Ла Гарсонъ“, известниятъ романъ отъ В. Маргеритъ, който е забраненъ въ Франция отъ цензурата, се играе въ Белгия подъ същото име „Ла Гаръ Сонъ“, което значи „Звънеца на гарата звъни“. Виждате, една дума „Ла Гарсонъ“, която значи „Мжжкарката“, разчленена като „Ла Гаръ Сонъ“, значи съвсемъ друго. Не ще изброявамъ много още филми, които иматъ сжщата сждба, само за да бждатъ представени на екрана.

В-къ „Киновестникъ“ бр. 2 отъ 1924 г.

Месалина и Ла Гарсонъ

Ето два филма, които сж вдигнали голѣмъ шумъ на западъ.

Първиятъ ни рисува подвизитъ на прочутата развратна римлянка. При първото представяне на тоя филмъ въ Римъ публиката е изразявала шумно възторга си и е искала една ли не да се бисира цѣлата картина.

Ла гарсонъ е картина, споредъ прочутия романъ на Викторъ Маргаритъ, който бѣ изключенъ отъ френската академия заради смѣлостта, съ която рисува въ тоя романъ нравитъ следъ войната. Дали тия две картини ще бждатъ показани и въ София?

В-къ Недѣлно Утро бр. 93 отъ 15 окт. 1923 г.

ЧОРАПИТЪ

на Викторъ Маргеритъ

Трогнатата читателка. Женскитъ копринени чорапи изпратени на френския писателъ.

Извѣстниятъ френски писателъ Полъ Маргеритъ получилъ тия дни отъ Англия единъ необикновенъ подаръкъ, какъвто едва ли е получавалъ нѣкога нѣкой писателъ. Подаръкътъ е изпратенъ отъ една англичанка, госпожица, на която една отъ книгитъ на Викторъ Маргеритъ „Ла Гарсонъ“ много ѝ харесала. Въдушевената мисъ искала да подари нѣщо на писателя и изпълнила намерението си. Но това, което най-интересно въ цѣлата тая история това е факта, че въдушевената отъ автора англичанка помислила

че автора е жена и въ писмото, което отправила до автора наедно съ подаръка, тя му пише като жена, — „уважаема скъпа госпожице“, „сестро по страдания“ и т. н. — и твърди, че отъ книгитъ, които е чела, ясно се вижда, че той, писателя, е девойка съ вкусъ, която цени по-вече отъ всичко лукса. Понеже тя не разполага съ много средства за да задоволи Маргерита въ „нейната“ любовъ къмъ лукса, тя ѝ изпраща три чифта копринени женски чорапи.

Парижкото списание „Фемие“, което изнася тоя случай, бележи: „Госпожицата, която изпраща тоя подаръкъ е англичанка Това се вижда отъ името и адреса, а най-добре по грамадитъ стѣпала на чорапитъ“.

В-къ в-къ „Утро“ и „Зора“ бр. 4407, 1508 отъ 27 юний т. г.

Ла Гарсонъ

Спомнятъ си читателитъ ни голѣмиятъ шумъ, който неотдавна се вдигна въ френската преса и полемиката, която се завърна, по поводъ появяването на единъ романъ на известния писателъ Викторъ Маргеритъ, подъ интересното название „Ла Гарсонъ“ (Ергенката).

Книгата на Викторъ Маргеритъ се просто разграбваше въ Франция и въ странство; тя претърпя нѣколко издания и се изчислява на половинъ милионъ екземпляри, пласирани между публиката.

За романа си, Викторъ Маргеритъ пише;

„... Пленица отъ векове, привикнала на скромностъ и на сѣнка, жената се опияни отъ внезапно откритиѣ ѝ врата къмъ свѣта. Войната измени много идеи, много схващания, много състояния. Създаде се единъ новъ животъ и покрай неговитъ прекалености, азъ описахъ нѣколко типа отъ тия еманципирани личности, които новитъ условия създадоха...“

„... но задъ тази бездна, азъ посочихъ великия пътъ на равенството, на равностойността, въ който двата пола единъ денъ ще трѣгнатъ ржка за ржка...“

„... типътъ на „Гарсонъ“ („Ергенката“) е само единъ етапъ въ този походъ къмъ крайната цель: отъ днешното, обаче, ние не трѣбва да сждиме за бъдещето. Въ анархията, която цари едно ново преустройство се върши...“

Успѣхътъ на една книга, въ днешно време, се задржлява съ възпроизвеждането ѝ на филмъ.

В-къ Дневник отъ 26 Юний 1924 г. бр. 7376

Ла Гарсонъ

Напоследъкъ въ пресата се споменава за „Ла Гарсонъ“ романъ на известния френски писателъ Викторъ Маргаритъ. Какво е „Ла Гарсонъ“?

Ето какво пише за тоя романъ Анатолий Франсъ, членъ на академията на наукитъ въ Парижъ. „Едно младо и способно момиче съ енерги-

ченъ характеръ и покрусено отъ лъжливи обществени моралъ, напуска домъ и роднини. Вследствие на една грешка, то изпада въ порока, вдълбочавайки се отъ день на день въ него, въпреки че не е създадено за този животъ. Следъ нѣколко време то се връща пакъ къмъ редовния животъ гдето намира успокоение и душевенъ миръ.

Романа не е немораленъ. пише Анатол Франс. Напротивъ, той е поучителенъ и ако има хора да се възмущаватъ, то е отъ силната сатира, която бичува разюзденитѣ имъ нрави и фалшивитѣ имъ постѣпки.

Както се научаваме, наскоро ще имаме случая да видимъ и на филмъ „Ла Гарсонъ“ който ще се представи въ „Театъръ Лада“. Филмътъ, който се вече представи предъ настоятелството на дружеството на столичнитѣ журналисти, е изцяла изработка на французската кино-индустрия и по изпълнение, по декори, по блѣсъкъ, прави честь на режисьора Арманъ дьо Плеси.

Прочутия романъ на френския писател Викторъ Маргаритъ „Мъжкото Момиче“ който биде въапозведенъ на филмъ, е пристигналъ вече въ България.

КРАТКО СЪДЪЖАНИЕ:

Къмъ средата на 1922 год, именития френски писател Викторъ Маргаритъ, членъ на френската академия, предизвика голѣмъ шумъ въ всички слоеве на обществото съ романа си „La garçonne“. Книгата бѣ осъдена като неморална, порнографска дори, и биде забранена. Създаде се полемика около идентъ, зачекнати въ нея, и следъ дълга словесна борба й бѣ върнато правото на съществуване. Днесъ съществува преводи на всички почти езици. У насъ още такъвъ нѣма, но едва ли има книжовенъ човѣкъ, който да не е чувалъ, да не е познава отъ части поне съдържанието ѝ. Обаче никаква човѣшка членораздѣлна рѣчь не би могла да предаде тъй изразително картината на днешното състояние на обществото, образитѣ създадени отъ днешнитѣ условия пресъздадени въ богатото въображение на французския писател, и отразени въ това толкова интересно произведение, като нѣмния езикъ на великото узкуство — киното „La garçonne“ — въплотена въ филмъ е прѣсната по четиритѣ краища на свѣта.

Романътъ е написанъ въ три малки части, които обематъ три главни момента отъ живота на героинята — Моникъ, която добива прозвището „La garçonne“ — ергенка, мъжко момиче, девойка която живѣе по мъжки начинъ.

Въ първата частъ автора повдига завесата и ни посочва бѣгло развоѣ на единъ младъ, даренъ съ способности животъ. Моникъ е дъщеря на богато боржуазно семейство, разбогатело още повече следъ войнитѣ. Родителитѣ ѝ, засти съ грижи за материални придобивки и суетни удоволствия, съвсемъ не обръщатъ внимание на малкото същество, у което вече проблесва крехка критическа мисль.

За неговото възпитание се заема леля му, която поддържа девически пансионъ далечъ отъ вредния парижки животъ, въ едно малко село. Момичето става девойка на пълно развоѣ въ физическо и духовно отношение. Чистотата и прямотата на нейния погледъ върху живота бърже се сблъсква съ фалшивия и грубия интересъ на обществото, частъ отъ което сж нейнитѣ родители. Баща ѝ, проектира да я умъжи съ по голѣма изгода за своето по-западнало, предприятие. Случва се така, че неговия съдружникъ харесва невинното момиче, и бракътъ е решенъ, като двамата мъже уговарятъ сами, безъ дори да съобщятъ на годеницата, материалнитѣ условия, единственитѣ които грядатъ всеки днешенъ бракъ. Моникъ е влюбена, и чака съ нетърпение момента, когато ще се отдаде напълно на своя избраникъ. Тя има идеални схващания върху брака и желае, щото той да бѣде съюзъ на две равни личности, които се свързватъ на поч-

вата на взаимни симпатии и пълна откровеностъ. Но не така гледа и нейния годеникъ. Човѣкъ съвремененъ, силенъ и покваренъ той поддържа едновременно и ергенскитѣ си любовни връзки. Въ своето отношение къмъ жената той не надминава вулгарния баронъ Пломбино, който отъ хамалинъ преди войнитѣ става виденъ притежателъ на милиони. Вратитѣ на най-добритѣ къщи му се отварятъ, момичета отъ добри семейства сж готови да разделятъ купената му баронска титла. Съ отвратителенъ цинизъмъ тоя новъ баронъ се домогва до Моникъ, която не споделя унизително раболепие на своитѣ другарки, извратени не полудели, а четвъртъгъ девици, предъ паритѣ.

Благодарение на тая противоположностъ — гнусната поквара въ обществото отъ една страна и чистото, идеално отношение къмъ живота у Моникъ отъ друга — въ последната настѣпва единъ душевенъ крахъ. Тя узнава неочаквано, че годеника ѝ е лъже и въ отчаянието си се отдава тѣломъ на единъ непознатъ, който използва нейното душевно състояние нейната инертностъ за да задоволи трубо пробудилата се скотщина. Следъ тая случка, която Моникъ не смѣта да скрива отъ родителата ѝ и годеникъ, тя напуша бащиния домъ, отваря си магазинъ за декори, и заживява независимъ отъ никого материално и морално животъ, въ който много навърности феминиски бивидели своя идеалъ. Въ желанието си да се изравни съ привилегированния полтъ, Моникъ си поддържа коситѣ и възприема всички отрицателни прищевки на младитѣ мъже. Този обратъ въ живота ѝ и стапитѣ на покварата, въ които последователно минава героинята съставятъ втората частъ на романа. Тукъ автора се е помъжилъ да ни на рисува цѣлау иррациона картина на развалата, обхванала тъй стихийно обществото следъ войнитѣ. Той ни разглежда изъ разни дансини, равни барове, майши домове, въ които хората се трояватъ постенено отъ разни потроши като опшумъ и др. Разкрива ни ненормалната извратена, любовъ между жени и т. н. Моникъ не се ръководи вече отъ никакви принципи въ живота на сърцето си. Тя си взема мъжъ когото пожелае. Харесва ѝ толия танцоръ и него си взема за известно време, следъ него нѣкакъвъ инженеръ, следъ него другъ и т. н., докато почувствува остро болката отъ пустотата и беасмислието на живота и силно пожелава, да стане майка.

Въ третата частъ, автора ни представя друга фаза отъ развоѣ на тая неспокойна душа.

Тя иска да изпита по дълбоки нудства, да си създаде едно по-трайно и по основно на взаимни сродства общение, и заживява съ единъ професоръ по философия, човѣкъ сериозенъ, непокваренъ. Тая любовна връзка повлиява доста въ спасението на Моникъ. Нейния съжителъ, постепенно я натръгва изъ ноктитѣ на порока, и Моникъ почва да се втараща. Но за малко. Спасителя ѝ е съ примитивни схващания върху жената, на която въпреки всички теории, инстинктивно гледа като на собственост на мъжа. Той не може да се помири съ мисълта, че тая любеща го тъй разумно и преданно жена, е принадлежала, другиму преди да я срещне той. Сценитѣ изъ нейния пороченъ животъ, които ревнивото му въображение пресъдаватъ, го измъчватъ до смъртъ. Следъ редица сцени на ревностъ, Моникъ изтерзана, изнемогвана отъ тая животинска любовна самца, избягва отъ него и намира убежище при своята стара приятелка, г-жа Амбра прочута феминиска. Тукъ тя среща и се привързва къмъ професора по социология Бланше. Тѣ склоняватъ съюзъ, който по нищо не прилича на кратковременитѣ връзки отъ случайнитѣ връзки по капризъ или отр моментно плътско желание, които Моникъ е имала или пъкъ отношението на Бланше не на помня съ нищо грубитѣ притежания надъ свободната женска личностъ на последния любовникъ на Моникъ. Тя е паживяла вече най парливитѣ усещания отъ развратния полтъ, улегнала, пречистена дори въ пламъцитѣ на порока, тя е равенъ съюзникъ въ брака. М. М.